

Hồi 20

Đôi Người Ngọc Nên Nghĩa Chi Lan

N

hị trang chúa cười nói:

- Vậy nhờ biểu đệ bồi tiếp thiếu môn chủ, bọn ta chờ giai ẩm ở đây.

Cam Đường tự hỏi:

- Cái kiểu xưng hô bằng biểu huynh biểu đệ này có phải đúng như lời Lâm Vân không?

Lâm Vân đứng lên nói:

- Mời huynh đài! Tiểu đệ xin dẫn lộ.

Hai người đi qua hoa hiên thì tới một tiểu viện rất u nhã. Phía trước tiểu viện là ba gian nhà rất sạch sẽ. Gian sảnh đường ở giữa. Trước cửa đã có hai ả tỳ nữ trạc hai mươi tuổi đứng chờ.

Lâm Vân hỏi:

- Di mẫu đã dậy chưa?

Một ả đáp:

- Hiện đang chờ ở trong nhà.

Lâm Vân quay lại bảo Cam Đường:

- Mời huynh đài!

Cam Đường miễn cưỡng dẹp mối xúc động theo Lâm Vân vào nhà.

Trong nhà một bà già mái tóc bạc như sương ngồi trên ghế, vẻ mặt rất hòa ái.

Cam Đường không khỏi kinh ngạc, chàng tự hỏi:

- Có phải mụ này là con người dâm độc tuyệt thế mà võ lâm kêu là Ma Mẫu, Tứ Tuyệt Nữ Châu Lôi chăng? Nếu đúng thì quả là không thể nhìn gương mặt mà biết lòng dạ, nước biển không thể lấy dấu bà đong.

Thấy mặt kẻ cừu thù mất chàng đỏ sọng. Dù là chàng đã cố nén rất nhiều mà mặt chàng không khỏi lộ hung quang.

Lâm Vân liền giới thiệu:

- Huynh đài! Đây là Thái phu nhân!

Thái phu nhân nở nụ cười hiền hòa nói:

- Xin thứ cho lão thân không thể thi lễ hoàn toàn được.

Cam Đường trong bụng mắng thầm:

- Mụ Ma Mẫu này khéo giả vờ lắm!

Ngoài miệng chàng vẫn thi lễ đáp:

- Văn bối xin bái kiến Thái phu nhân.
- Quý khách bất tất đa lễ. Mời quý khách ngồi.

Một tên tỳ nữ vội bê cắm đôn đến bên Thái phu nhân. Lâm Vân nghiêm trang nói:

- Xin huynh đài chần mạch cho.

Cam Đường ngồi xuống nói:

- Văn bối xin coi mạch cổ tay trước.

Thái phu nhân chìa tay phải ra đặt lên trên ghế.

Cam Đường cũng đưa ba ngón tay ra vờ chần mạch.

Kẻ thù ở ngay trước mắt, mạch môn ở trong tay Cam Đường. Giả tỷ lúc này mà chàng động thủ đột ngột thì dù đối phương có công lực thông huyền cũng không thể thoát chết. Thật là một cơ hội rất tốt tựa hồ như sự an bài của đấng vô hình.

Cam Đường mắt lộ sát khí. Chàng tự hỏi:

- Báo thù có cần lựa chọn thủ đoạn hay nhân lúc người ta lâm nguy mà ra tay không? Đối phương bị chứng bán thân bất toại, mất sức chống chọi mà mình ra tay có phải là vi phản võ đạo không?

Sát khí chàng hiện lên rồi lại dẹp xuống. Bộ mặt già nua của Thái phu nhân cũng hơi biến sắc.

Cam Đường cặp mắt nửa nhắm nửa mở. Hai luồng tư tưởng xung đột nhau trong đầu óc chàng. Một là bỏ mất cơ hội thì sau này dễ gì báo thù được? Hai là hạ thủ vào lúc người tay nguy ngập lại trái với lễ luật võ lâm. Việc báo thù cần phải quang minh chính đại. Chàng nghĩ tới phụ thân mình được đời xưng là Võ Thánh, khi nào chàng còn dám làm ô nhục danh hiệu của tiên phụ?

Lại còn một điểm rất trọng yếu là đối phương có phải kẻ thù hay không vẫn chưa được chứng thực. Ngày ấy máu đổ chan hòa trong Thánh Thành, chưa có gì chứng minh rõ ai là hung thủ. Mặt khác phụ thân chàng võ công quán thế lại thêm vào bao nhiêu thuộc hạ mà bị tàn sát tuyệt diệt thì quyết không phải một vài người làm xong được. Chàng đã biết ngoài chàng may mà thoát nạn, còn có kế mẫu Lục Tú Trinh nữa.

Cam Đường nhớ tới kế mẫu bất giác nghiêng răng căm hận, mục đã cùng Tây Môn Tung thông gian làm điểm nhục gia phong lại công nhiên toan hạ sát mình...

Chàng còn bi thảm nhất là bối trong ký ức không ra được hình bóng mẫu thân. Theo lời phụ thân chàng nói thì sau khi mẫu thân sinh chàng chưa được bao lâu đã về châu Phật. Ngoài ra còn bao nhiêu ý nghĩ khiến chàng ruột rối như mớ bòng bong.

Hiện giờ nếu chàng muốn hạ độc thủ thật dễ như trở bàn tay, song chỉ còn vấn đề thời cơ có đúng lúc hay không cũng là đường lối để phân biệt chính tà. Hành động không lựa chọn thủ đoạn là tà đạo. Còn chính đạo thì cần phải theo đúng quy củ võ lâm.

Sau một lúc suy nghĩ, Cam Đường quyết định theo lời hứa hãy chữa cho đối phương khỏi rồi hãy tính đến chuyện báo thù.

Quyết định này tuy là theo tinh thần võ đạo phát huy đến mực tối cao, song gần như là kẻ điên cuồng. Trị thương cho kẻ có mối thù chẳng đội trời chung là một việc kẻ như hoang đường trong võ lâm.

Chàng giương to mắt phóng ra những tia sáng kỳ dị khó mà hình dung được.

Sắc mặt Thái phu nhân đã trở lại như cũ, nhưng trong mắt bà ta cũng lộ vẻ nghi ngờ khó hiểu. Hiển nhiên Cam Đường vừa lộ sát khí đã làm cho bà ta kinh hãi.

Lâm Vân không chú ý gì đến cục diện cực kỳ nghiêm trọng này, mà chỉ quan tâm đến bệnh tình Thái phu nhân.

Gã hỏi:

- Huynh dài! Liệu còn có thể chữa được chăng?

Cam Đường vẫn tỏ vẻ dè dặt đáp:

- Tại hạ ráng thử xem.

Chàng nói xong móc trong bình ngọc ra ba viên “Vạn Ứng Đan” nói:

- Lâm huynh! Lâm huynh hãy cho Thái phu nhân uống thuốc này đi đã!

Lâm Vân đón lấy thuốc rồi hòa với nước cho Thái phu nhân uống.

Lát sau Cam Đường lại nói:

- Xin Thái phu nhân nghiêng mình đi để vân bối đả thông kinh mạch bị ngừng trệ.

Lâm Vân nâng Thái phu nhân để nghiêng người bà đi.

Lúc này bao nhiêu tử huyết trên lưng Thái phu nhân đều lộ ra hết. Cam Đường chỉ cần khẽ điểm một chút chẳng khó khăn gì mà Ma Mấu hết đời ngay.

Cam Đường lại nổi sát khí, ngưng vận nội lực vào ngón tay giữa nhắm chính giữa huyết “Mệnh Môn” của Thái phu nhân.

Ngón tay chàng tự nhiên run lên. Chàng chỉ đẩy mạnh một chút bằng ngón tay này mà có thể làm cho người sống lại hay giết chết người một cách mau lẹ.

Chàng tự hỏi:

- Bây giờ mình cứ giết kẻ thù đi hay theo võ đạo?

Hai đường chàng chỉ có thể chọn được một. Bầu không khí trông chừng bề ngoài ra chiều bình tĩnh hòa hoãn mà bề trong đầy sát khí cực kỳ khủng khiếp.

Đột nhiên Thái phu nhân quay lại nói:

- Thiếu môn chủ! Thiếu môn chủ cứ yên trí mà thi hành thủ thuật. Lão thân bị bệnh liệt giường đã hơn chục năm nay, sống hay chết cũng coi thường thôi. Thiếu môn chủ bất tất phải do dự.

Câu này người ngoài nghe thì không hiểu và cho là thường, nhưng Cam Đường bất giác run lên. Chàng nghĩ bụng:

- Hiển nhiên đối phương đã phát giác ra tâm ý của mình rồi!

Cam Đường nghiêng rằng đành nhượng bộ, không dám để thanh danh bị tiêu tan.

Ngón tay chàng điểm rất nhẹ vào bả tử huyệt.

Đây là thuật “Nghịch Huyết Phản Kinh”, một tuyệt kỹ bí truyền của phái Thiên Tuyệt. Cam Đường chỉ biết làm theo lời hương chủ Bàn Cửu Nương dưới trướng viện Thiên Oai đã mách bảo chàng ở ngoài Hoàng Lăng. Trong tâm chàng vẫn không nắm chắc phần nào.

Điểm huyệt xong Cam Đường đặt một tay lên huyệt “Mạch Môn”, một tay lên huyệt “Thiên Đột” để thúc chân khí vào nội thể Thái phu nhân.

Đây là cơ hội thứ ba Cam Đường có thể hạ sát đối phương một cách dễ dàng. Nhưng ý nghĩ này thoáng qua trong đầu óc chàng rồi vụt đi ngay. Chàng không hạ độc thủ, hô lên:

- Dẫn nguyên quy kinh!

Thái phu nhân nhắm hai mắt lại vận động chân khí để dẫn đạo theo lời chàng.

Chỉ một điểm này cũng đủ rõ bản lãnh Thái phu nhân thực là ghê gớm. Mới trong khoảnh khắc, đới huyệt đã khai thông. Khí huyết giao nhau rần rần chạy trong người.

Cam Đường rút hai bàn tay về rồi quay lại chỗ ngồi.

Thái phu nhân từ từ dời ghế ngồi đứng dậy.

Lâm Vân sung sướng reo lên:

- Di má! Di má khỏi rồi à!

Ba bóng người rảo bước tiến vào sảnh đường. Chính là ba vị trang chúa. Bọn họ đồng thanh nói:

- Mẫu thân! Bọn hài nhi xin cung hỷ mẫu thân lành mạnh.

Thái phu nhân nói:

- Các người thay ta mà tạ ơn thiếu môn chủ đi!

Ba vị trang chúa vâng lời Thái phu nhân quay lại trước Cam Đường hành lễ.

Cam Đường xua tay nói:

- Tại hạ không dám!

Một luồng kinh phong vô hình ngăn đối phương lại không cho quỳ xuống mà cũng không khom lưng được.

Ba vị trang chúa đột nhiên biến sắc, rồi chỉ vái một cái.

Lâm Vân nhìn thấy tình trạng này rất rõ.

Gã nói:

- Huynh dài! Tiểu đệ rất kính phục!

Cam Đường hững hờ đáp:

- Lâm huynh dạy quá lời.

Thái phu nhân lại ngồi xuống rồi sai bọn tiểu tỳ cất ghế nằm đi. Bà nghiêm trang nói:

- Thiếu môn chủ! Lão thân vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ ơn đức của thiếu môn chủ.

Cam Đường dở cười dở khóc. Chàng dụng ý nói một câu rất thâm thúy:

- Thái phu nhân đừng nên nói thế! Trên chốn giang hồ gió mây biến ảo khôn lường! Chữ ân và chữ oán có lúc khó lòng phân biệt cho rõ được. Hai bàn tay vẫn bói đây lúc này chữa bệnh cho người nhưng có thể chỉ trong nháy mắt lại giết người.

Câu nói lạ lùng này khiến Lâm Vân cùng ba vị trang chúa kinh ngạc biến sắc.

Thái phu nhân vẫn thản nhiên như không, cười nói:

- Sự thực là như vậy. Có điều giữa ân và oán không thể trong một ngày cùng phát sinh được.

Miệng lưỡi bà ta thật là lợi hại! Cam Đường không khỏi ớn lạnh trong lòng. Chàng nghĩ bụng:

- Giả tử hồ ly mà thành tinh được thì con hồ ly trước mắt này cũng là hạng đạo hạnh rất cao thâm. Còn ai có thể nhìn ra mụ là Ma Mẫu dâm độc tuyệt vời khiến cho võ lâm phải kinh hãi được nữa?

Thái phu nhân lại xua tay nói:

- Các người hãy lui ra, ta muốn nói chuyện riêng với thiếu môn chủ một lúc.

Lâm Vân làm nũng hỏi:

- Di má! Di má đuổi cả điệt nữ nữa chẳng?

- Hừ...! Người thì có thể ở lại đây được.

Ba vị trang chúa cùng thị tỳ kính cẩn lui ra.

Cam Đường trong lòng hồi hộp, chàng cho là sự thực sắp bắt đầu hiển hiện.

Thái phu nhân mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mặt Cam Đường chậm rãi nói:

- Thiếu môn chủ! Nếu lão thân không lóa mắt thì lúc thiếu môn chủ thi hành thủ thuật lại có hai ý nghĩa đã xung đột nhau trong đầu óc thiếu môn chủ?

Lâm Vân vì không phát hiện ra điều gì ngoắt ngoéo nên gã không hiểu câu nói sâu xa của Thái phu nhân.

Cam Đường mạnh dạn đáp:

- Quả có thế!

Thái phu nhân gật đầu nói:

- Sở dĩ thiếu môn chủ có lúc biểu lộ sát khí tựa hồ có điều oán hận thâm trọng, nếu lão thân đoán không sai thì chắc là vì thiếu môn chủ có chỗ hiểu lầm về cái đầu lâu chuông môn phái Thiếu Lâm.

Cam Đường thấy bà ta giải thích không đúng với ý nghĩ của mình, liền nói theo:

- Về điểm này vẫn bối thực không sao hiểu được.

- Lão thân tưởng Vân nhi đã giải thích với thiếu môn chủ rồi?

- Văn bối vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn.

- Vậy lão thân xin nói rõ hơn về lai lịch thủ cấp đó. Nguyên Vân nhi cùng phái Kỳ Môn có mối liên lạc rất sâu xa. Vì thế mà một tên thủ hạ Không Đà phái Kỳ Môn lấy được cái đầu người đó liền nghĩ tới thiếu môn chủ đã giúp sức cho phái Thiếu Lâm, liền đem đầu người đưa cho thiếu môn chủ há chẳng là một việc có ý nghĩa lắm ư?

Cam Đường đảo mắt nhìn Lâm Vân lạnh lùng nói:

- Văn bối cũng nhận đó là sự thực, nhưng đã trả lại cái thủ cấp về phái Kỳ Môn để họ tự xử trí cho phải lẽ hơn, văn bối không muốn cướp công người khác.

Lâm Vân nói xen vào:

- Hiện đã phái người đưa thủ cấp lên chùa Thiếu Lâm rồi.

Cam Đường ngẫm nghĩ một chút rồi quyết tâm thám thính đối phương. Nếu quả đúng như việc đã đoán trước bữa nay thì rồi mình cũng ra đi, việc báo mối huyết cừu đành để lại sau.

Chàng liền trầm giọng hỏi:

- Lâm huynh! Phái Kỳ Môn có đệ tử khắp thiên hạ, tại mất nhiều chẳng kém gì Cái Bang. Tại hạ có một vấn đề chứa chất trong tâm đã lâu muốn thỉnh giáo được chăng?

Lâm Vân nhú cặp lông mày đáp:

- Thỉnh giáo thì không dám. Huynh đài có điều chi xin cứ nói. Nếu tiểu đệ biết xin trình bày hết.

- Vậy thì tại hạ xin có lời cảm ơn trước.

- Huynh đài hay câu nệ nhiều quá. Nào xin nói cho nghe!

- Việc tại hạ hỏi đây có liên quan đến lời đồn về “Cửu Tà Ma Mẫu”.

Chàng vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Thái phu nhân để coi phản ứng.

Thái phu nhân cùng Lâm Vân đồng thời buột miệng hỏi:

- Sao? Cửu Tà Ma Mẫu ư?

- Phải rồi!

Lâm Vân nghi hoặc đáp:

- Xin lỗi huynh đài! Tiểu đệ tuy có nghe người ta nói đến danh hiệu này, nhưng cũng không hiểu gì ráo.

Cam Đường rửa thắm:

- Té ra người cũng muốn chối phăng.

Thái phu nhân hơi lộ vẻ khích động nói:

- Lão thân nhiều tuổi hơn một chút, nên đối với vụ Cửu Tà Ma Mẫu có hiểu đôi chút.

Cam Đường hồi hộp hỏi:

- Vậy văn bối xin thỉnh giáo Thái phu nhân.

- Thiếu môn chủ bất tất phải khách sáo. Ta cứ coi như câu truyện trong nhà, tùy tiện nói ra hay hơn. Nhưng lão thân chỉ biết được chút ít mà thôi.

Bà nói một cách rất bình tĩnh ra ngoài ý nghĩ của Cam Đường.

Chàng hỏi:

- Theo lời đồn thì trước kia Cửu Tà Ma Mẫu một mẹ chín con là mười có gây ra một trường huyết chiến với Võ Thánh Cam Kính Nghiêu và chết mất sáu con. Chỉ còn lại một mẹ ba con trốn thoát...

Chàng vừa nói vừa nhìn chòng chọc vào mặt Thái phu nhân.

Thái phu nhân mấy lần da mặt co rúm lại.

Mất bà lộ vẻ oán hận. Bà trầm giọng nói:

- Có vụ đó thực.

Cam Đường mắng thầm:

- Con hồ ly dù xảo quyệt đến đâu cũng có lúc phải lòi đuôi.

Chàng liền hỏi tiếp:

- Văn bối muốn kiếm mẹ con bà này hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

- Để làm chi?

- Văn bối có người bạn thân muốn tìm Ma Mẫu để đòi nợ máu!

Về mặt Thái phu nhân lúc này lại ra ngoài sự tiên liệu của Cam Đường. Bà thờ người ra đáp:

- Ma Mẫu Tam Tà từ khi xảy ra vụ đó rồi không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ nữa. Bây giờ muốn kiếm bọn này thiệt là khó khăn!

Cam Đường càng buộc chặt hơn hỏi:

- Văn bối nghe nói Ma Mẫu cùng họ với Thái phu nhân có đúng thế không?

- Phải rồi! Lúc y vừa mới đặt chân vào chốn giang hồ, người đời tặng cho y cái tên Tứ Tuyệt Nữ Châu Lô.

- Hay là mụ ẩn tích mai danh, tìm nơi hẻo lánh để hưởng phúc?

- Về điểm này lão thân không dám phỏng đoán.

Lâm Vân khảng khái nói:

- Huynh đài! Tiểu đệ thể hết sức vì huynh đài trong công việc này. Chỉ cần sao bọn Ma Mẫu Tà Tử gì đó còn sống trên thế gian, dù họ có trốn chui tận chân trời góc biển, tiểu đệ cũng quyết móc mụ lô ra.

Cam Đường cảm thấy trong lòng băng khuâng, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình đoán sai? Thái phu nhân đây không phải là người mình đang tìm kiếm ư? Không thế thì sao Lâm Vân lại nói quyết đoán như vậy? Nhưng bà này cũng họ

Châu, một mẹ ba con. Chẳng lẽ trong thiên hạ lại có việc trùng ngẫu giống nhau đến thế?

Hiển nhiên Cam Đường đã thất bại nước cờ rồi. Bất luận đối phương thực tình như vậy hay có ý giả trá cũng không sao. Chàng không biết làm cách nào, đành đáp:

- Lâm huynh có lòng nhiệt thành khiến cho tại hạ xiết bao cảm kích!

Lâm Vân liền bồi thêm một câu nữa:

- Huynh đài có thể hạ cố cùng tiểu đệ kết giao tình bằng hữu được chăng?

Cam Đường trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đó chính là điều sở nguyện của tại hạ, nhưng chưa dám nói ra mà thôi!

Lâm Vân mừng rỡ khôn xiết hỏi:

- Nếu huynh đài không từ chối thì giữa đôi ta từ bây giờ kêu nhau bằng huynh đệ được chăng?

Thái phu nhân cũng ra chiều sung sướng hỏi:

- Vân nhi! Người coi thiếu môn chủ lớn hơn mấy tuổi?

Lâm Vân nhoẻn miệng cười đáp:

- Diệt nữ vẫn chưa thỉnh giáo.

Cam Đường bất giác ngẩn người ra, không biết đối đáp thế nào. Chàng tự nghĩ hiện giờ mình đeo mặt nạ người đứng tuổi mà chân tướng đã bị kẻ lưu cánh thiếp có hoa mầu đơn khám phá ra rồi. Đối phương đã biết rõ thì mình nói dối làm sao được.

Nghĩ vậy chàng liền lật tấm mặt nạ ra đáp:

- Lâm huynh thử coi xem tiểu đệ bao nhiêu tuổi?

Cam Đường trút bỏ tấm mặt nạ để lộ bộ mặt đẹp như ngọc. Lâm Vân trở mắt ra mà nhìn.

Thái phu nhân vừa nhìn chân tướng Cam Đường sắc mặt đã biến hẳn đi. Hồi lâu bà mới chuyển động cặp mắt.

Lâm Vân sướng quá hỏi ngay:

- Huynh đài bao nhiêu tuổi?

- Mười chín!...

Lâm Vân reo lên:

- Ha ha! Tiểu đệ hai mươi. Nhưng bây giờ huynh đài phải kêu ta bằng anh hay quá! Mình có một chú em thiệt là tuyệt.

Cam Đường nóng cả mặt lên. Thái phu nhân nguýt gã nói:

- Người thật càn rỡ quá.

Lâm Vân toét miệng ra nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ nói thật không?

Cam Đường bẽn lễn đáp:

- Dĩ nhiên là thật. Tiểu đệ đã kêu bằng Lâm huynh rồi mà.

Miệng chàng nói thế nhưng trong bụng nghĩ rằng một ngày kia ta biết rõ chân tướng các người rồi bấy giờ sẽ tính.

Nhưng còn một vấn đề khác lại thoáng qua trong đầu óc chàng. Kẻ đã dòm rõ mình trong lữ điểm rồi đến cuộc ước hội ở Hoàng Lăng, tờ giấy viết chữ có vẽ hoa mẫu đơn để làm tiêu ký là ai?

Người đó phải chăng chính là Lâm Vân? Vụ này thật khó mà hiểu được! Đối phương là trai hay là gái?

Lâm Vân đột nhiên cười hì hì nói:

- Di mẫu! Vị hiền đệ này vừa nói tới một pho bí lục.

Thái phu nhân vẻ mặt rất từ ái cười hỏi:

- Bí lục gì?

- Y nghe người ta nói đại biểu ca là tay cao thủ về kiếm thuật và muốn được coi tuyệt kỹ của y.

- Ô! Lão thân theo Vân nhi đây mà kêu thiếu bảo chúa bằng hiền khế. Hiền khế nghe ai nói?

Câu nói này khiến cho Cam Đường tinh thần phấn khởi. Chàng muốn nhân dịp này để coi bản lãnh của đại trang chúa, đồng thời nhìn tới binh khí của y là biết sự thực. Trong thiên hạ tưởng không có người thứ hai nào dùng thanh kiếm quái gở đó. Chàng liền hỏi:

- Văn bối ngẫu nhiên nghe người ta nói chẳng hiểu có thực không?

- Y sử kiếm thì đúng thiệt, còn cao thâm thì chưa chắc...

- Văn bối muốn coi được chăng?

- Sao lại không được? Vân nhi! Người kêu đại biểu ca vào đây.

Lâm Vân dạ một tiếng rồi chạy ra sảnh đường. Lát sau y cùng đại trang chúa sánh vai đi vào.

o O o